

ковски (пакъ въ Сливенъ) и му съобщаватъ донесеното за да вземе нужнитѣ мѣрки. Слѣдъ повторенъ разпитъ на евреина се оказало, че лека полека, виденитѣ отъ него възстанници, отъ 300 души намалѣли на 30, на 10, на 5 и т. н., до дѣто се констатирало, че всичко това било измислица, скроена отъ евреина, за да вземе пари отъ властитѣ (Митхадъ паша освѣнъ че си е служилъ съ такива евреи, но и съ шпиони помаци, които, като се прмѣквали въ българскитѣ чети като възстанници, сж ги издавали на властитѣ).

Както е извѣстно, въ Сливенския *Казакъ алай* е служилъ и *Христо Ботевъ*. Записването му въ неговитѣ редове е станало, когато той се връщалъ отъ Басарабия за Калюферъ прѣзъ Сливенъ и спира въ единъ отъ сливенскитѣ ханища, дѣто сж квартирували нѣкои отъ „казацитѣ“. Тукъ той се скарва съ единъ отъ тѣхъ и работата дошла до бой, до като се намѣсилъ самиятъ *Чайковски*, който като узналъ съ какъвъ човѣкъ има разпривия, взема го въ редоветѣ на своя полкъ, като храбръ и интелигентенъ „казакъ“.

Христо Ботевъ, по думитѣ на *Баба Петювца* въ Ключохоръ, често е квартирувалъ въ тѣхния ханъ, въ сжщия тоя кварталъ, до основното училище, дѣто сега е магазинята на Кювлиеви.

Много сливенци, които служили като войници въ *Казакъ алай*, били наречени „хаджии“, тѣй като тѣ ходили съ цѣлия полкъ въ Арабия прѣзъ 1866 г. да потушаватъ едно арабско възстание.

Най-послѣ, поради „външни интриги“, казашкия полкъ трѣбвало да се разформирува. Това станало въ 1870 г. Интригитѣ се послѣдвали отъ една молба до военния министръ въ Цариградъ; първоначално на нея не дали ходъ, но прѣдложили на *Чайковски* да въведе въ полка си турския езикъ и команда. *Чайковски*, като не е можалъ да гледа потурчването на храбритѣ си славянски дружини, както самъ той се е изразявалъ, подава оставка. Не слѣдъ много той билъ амнистиранъ отъ руския императоръ, връща се въ отечеството си и умира тамъ въ 1886 г.

Чайковски е оставилъ живи спомени въ Сливенъ. Той и другаритѣ му, поляци-офицери, сж подържали европейския маниеръ на живѣне въ още скромния и ориенталски тогава Сливенъ. По-виднитѣ сливенци се научили да правятъ „визити“, давали у домоветѣ си вечеринки и приказвали на „салоненъ езикъ“. Сливенското „Газино“, описано отъ самия *Чайковски* въ романа му „България“, е било едно отъ рѣдкитѣ за врѣмето си модерни срѣдища на по-интелигентенъ